

ærede Rigsdagsmand saa meget som Noget om at gjøre at holde saa reent og frit som muligt, saa at ingen uvedkommende Betragtninger gribe forstyrrende ind ved dets Besvarelse. Det ærede Medlem burde være den Allersidste til at sige: „Fra Dato ville vi begynde med at føre dette Princip igjennem, som jeg kæmper for, og Kjøbenhavns Politilov skal være den første, hvori vi indfætte det“, — han burde være den Allersidste, og det, fordi der netop ved denne Lov foreligger saadanne Omstændigheder, som gjøre, at hans Princip, om det end i sig selv var det rigtigste af Verden, ikke kunde komme til at træde frem.

For det Tredie: Der blev nævnt, at der ikke her var Tale om en Overenskomst med Kommunen, men tvertimod, at vi skulde paalægge Kommunen en Forpligtelse. Ved denne Leilighed er Ordet „Kontrakt“ blevet nævnt. Jeg veed ikke, hvorledes det pludselig er blevet fiiilet op, som om det, at der var en Kontrakt med en Kommune om Noget, skulde være et Brud paa konstitutionelle Regler og paa Alt, hvad man hidtil havde kjendt af konstitutionel Praxis. Jeg kan virkelig ikke forstaae dette. Staten staaer i en uendelig Mængde af Kontraktforhold, saavel med private som offentlige og halvoffentlige Autoriteter; Staten staaer, for blot at nævne eet Exempel, i allerhøieste Grad i Kontraktforhold til Monarkiet. Men naar dette er Tilfældet, hvad er da der i Veien for, at Kommunen og Kongeriget have en „Kontrakt“? Men forøvrigt er der jo her slet ikke Tale om en Kontrakt i den Forstand, om en privatretlig Kontrakt, som man kan indaakte for Domstolene og faae en egzibel Dom for. Spørgsmaalet er dette: Staae vi ligeoverfor en Overenskomst mellem Staten og Kommunen, eller staae vi ligeoverfor et Tilfælde, hvor Staten paalægger Kommunen Forpligtelser? Det er Spørgsmaalet. Nu siger den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds, at det her er Staten, som paalægger Kommunen Forpligtelser. Jeg svarer dertil et bestemt Nei. Jeg siger: Tag Loven for, og De ville ikke et eneste Sted see Noget, der seer ud som Andet end en Overenskomst. Hvorledes skulde denne Lov see ud, dersom det var en Forpligtelse, som Staten paalagde Kjøben-

havns Kommune? Den maatte da see saaledes ud: „Kjøbenhavns Kommune skal fra Dato indrette et Politi, bestaaende af saa og saa mange Mand med saa og saa stor Lønning o. s. v.“ Det vilde være taabeligt at sige til Kommunen: Du skal indrette et godt Politi, men Du maa gjerne nøies med at betale Konstablerne 50 Rd. om Aaret; det vilde være Nonsens (Tscherning: Nei!). Det vilde være urimeligt at paalægge Staden Kjøbenhavn en Forpligtelse, uden at sige, hvori denne Forpligtelse finantseelt skal bestaae. Men hvor kunne de Herrer i Loven finde en eneste Tøddel, som angiver, hvad Kjøbenhavns Kommune skal udrede? Find den, om De kunne! Nei, den er ikke til at opdage noget som helst Sted (Tscherning: Det er just Ulykken!). Nu siger den ærede Rigsdagsmand, at det er netop det, der mangler. Ja, naar man saaledes hvert Dieblil forandrer Front, hvert Dieblil gjør forskjellige Anstuelser gjældende, Alt efter Omstændighederne, saa kan man sagtens hjælpe sig. Men for lidt siden sagde han jo, at det ikke manglede, thi han paastod, at Loven paalagde Kommunen en Forpligtelse. Det, som det kommer an paa, for at sige, at Overenskomsten er gjensidig, det er, at der er sagt, hvor mange Mand der skal være i Politistyrken, og at der er forbeholdt Justitsministeren en Kontrol, som han kan udøve gennem Ansættelsen af Politidirektøren og dennes Underordnede, igjennem Behandlingen af Regulativ og Instruxer etc. Der er altsaa alle Elementer tilstede for en Overenskomst, men der er Intet, som peger hen paa en Kommune paalagt Forpligtelse. Dersom man nu vilde sige: „Ja, men denne Overenskomst vilde vi ikke have som bindende for os, vi ville opføre Tilfuddet paa Finantsloven, og saa skulle vi hvert Aar see til, hvad vi kunne og ville gjøre“ — saa maa jeg spørge det ærede Medlem: Anseer han Kommunen for berettiget til i sit aarlige Budget at fravige sin Part af Overenskomsten? — — Jeg spørger ham: Anseer han Kommunen for berettiget til, naar den vedtager sit Budget, at sige: 3 Aar have vi ikke længere Lyst, vi ville ikke længere give de 108,000 Rd., vi ville kun give 90,000 Rd. Har Kommunen denne Ret, Ja eller Nei?